

Van Mikulás!

December 5-e hosszú, nehéz napnak ígérkezett. Reggel, nulladik órában, a Mikulás-földrajz volt a téma a földrajzsakkörön. Milyen büszke voltam, hogy ezt a témát én találtam ki. A sakkör után még öt órát tartottam. A negyedik szünetben Martin és Balázs szóban egymásnak feszült a folyosón. Kérdezem, hogy min vitáznak, erre Balázs azt mondja, hogy Martin szerint nincs Mikulás, pedig van. Ugye, tanár úr? Persze, hogy van. Hogy lehet úgy élni, hogy nem hisz valaki a Mikulásban? Igenis van! Becsöngettek, úgyhogy ennyiben maradtunk.

Az utolsó órám után összecsomagoltam a Mikulás-ruhákat: a fehér albát, piros palástot, a fehér szakállat és a fehér, göndör parókát, a szemüveget, a kesztyűt és végül a püspöksüveget. Siettem. Fél háromtól már Kunszentmártonban, felnőtteknek kellett órákat tartanom Németországról, a Benelux államokról, Ausztriáról és Svájcra. Az órám csak Erzsébet vett részt, így gyorsan haladtam az anyaggal. Ismét autóba ültem, irány Budapest. Rita húgoméknál évek óta én vagyok a Mikulás, s a négy gyerek idén is várja az ajándékokat hozó, hajlott hátú, rekedt, kicsit vaksi, öreg Mikulást. Nem várokozathattam őket sokáig. Kecskeméten, a buszpályaudvar után, az út szélén egy asszony kamasz lányával együtt kétségbeesetten integet. Autójuk mögöttük vészvillog. Elhaladok mellettük, az autójuk mellett, majd hirtelen az autó elé vágok, visszatolatok. Odajönnek, s elmesélik, mi a problémájuk: kifogyott a benzin. A lány elgyalogolt a benzinkútra, hozott másfél litert, betöltötték, de csak nem indul az autó. Persze, hogy nem, hisz ez a kevés benzin nem elég, még levegős lehet a rendszer, s különben is, lehet, hogy az akkumulátor is lemerült. Közben eszembe jut a négy gyerek, akik az ablakon kukucskálva már nagyon várja a Mikulást. Megbeszélem az asszonnyal, hogy kellene még benzin a tankba, ezért elvontatom őket a benzinkúthoz. Öreg autóm van, mindig van nálam vontatókötél. Megtalálom a vonószemet, nagy nehezen sikerül beakasztanom a vontatókötelet, s mivel az autóban fénykorában is kevés ló volt, mára pedig eléggé megfogyatkozott a ménes, lassan haladunk a benzinkút felé. Végül odaérünk. Megküzdök a vontatókötéssel: legalább öt percig tart, míg a mocsokba hanyatt fekvé ki tudom szabadítani a vontatókötelet a vonószemből. Közben megtelik a tank, de indításra csak nyekkenés, krákogás és ámen. Közben ismét látom magam előtt a négy gyereket, mennyire várják a Mikulást, s lehet, hogy a két nagyobbban felmerül a kérdés, lehet, hogy nincs is Mikulás, vagy megfélemezett rólunk? Megbeszélem az asszonnyal, hogy húsz méterrel előbbre állok az autómmal, majd odatolom az övét, s megbikázzuk, hogy elinduljon a motor. Öreg az autóm, ezért mindig van nálam bikakábel. Előreálltam az enyémmel, odatoltam az övét. Megbikázom, s pöccre indul. Hála az Istennek! Ekkor elmondom, hogy még hagyja, hadd járjon a motor, hadd töltsön a generátor, s elköszönök, mert sietek, várnak a gyerekek, megyek hozzájuk Mikulásnak. Az asszony pedig hálálkodik, s azt mondja, hogy nekik én voltam a Mikulás. Több mint fél órán keresztül integettek, próbáltak segítséget kérni, de senki nem állt meg, hogy segítsen.

Az igazi Mikulás észrevette az ínséget, a szükségét. Persze mindig is tudtam, de ekkor éreztem igazán, hogy igenis nem csak a mennyben van Mikulás, hanem a földön is. Ha jók vagyunk, ha észrevesszük a másik ínségét, és segítünk rajta, ha kifejezzük a szeretetünket, akkor lejön közénk az igazi Mikulás.

2014. 12. 17.